

i Strid med hele Lovforslagets Grundprincip: at frede om Navneinteresser, kan jeg ikke se, det er Tilfældet. Lovforslagets § 1 peger jo utvivlsomt i Retning af, at der er Navneinteresser, som skulle varetages. Et af Lovens Formaal, maa vi ikke glemme, er det: i nogen Maade at komme bort fra de mange fælles, enslydende Navne til Navne, der mere kunne betegnes som Slægtnavne. Men jeg ser ikke, vi komme bort fra dette, dersom denne Lovforslagets § 2. 1. a., bliver staaende, som den lyder, idet den aabner uhindret Adgang for alle til at tage Navne efter Øer, Landsdele, Sogne, Byer o. s. v., som her ere nævnte, saa at det er meget rimeligt, at der vil opstaa en Masse enslydende Navne, idet den ene Underøvrighed ikke ved, hvilke Navnebevis den anden Underøvrighed udsteder. Jeg ser ikke rettere, end at Forvirringen bliver lige saa stor efter nogle Aars Forløb, dersom det vedtages, der staaer i Lovforslaget, og det var dog ikke Meningen. Jeg finder, at der alligevel er og maa fra Lovgivningsmagtens Side være en vis Forpligtelse til dog at værne om enkelte Navne, som bevisligt tilhøre enkelte eller flere Slægter. Ellers synes jeg vi komme helt bort fra det, som jo dog ogsaa er Lovens Formaal, at faa faste og bestemte Slægtsnavne. Jeg kan derfor ikke andet end anbefale, at Mindretallets Ændringsforslag vedtages. Det, som Ændringsforslaget ogsaa gaar ud paa, nemlig at frede om historisk bekendte Navne, finder jeg ogsaa, vi af Pietetshensyn maa fastholde. Jeg finder ikke, der er noget som helst urigtig i, at der værnes og fredes om saadanne Navne. Det ærede Medlem for Middelfart (Lohmann) udtalte jo, at man skulde have Tillid til Folkets sunde Sans. Ja, det kan man ganske sikkert ogsaa have, inden for visse Grænser, men paa den anden Side mener jeg, der alligevel er nogen Fare ved at lukke alle Døre op. Det kan blive misbrugt. Ihvorvel det er rigtigt i de fleste Tilfælde at appellere til Befolkningens sunde Sans, maa vi indrømme, at der ogsaa nu og da er Kræfter, som give sig Udslag i Folkelivet, som ikke ere saadanne, at man kan beundre dem. Jeg mener derfor, det er rigtigt gennem Lovgivningen at tage en lille Smule Reb i Sejlene og anbefaler at stemme for Mindretallets Ændringsforslag.

Justitsministeren (Goos): Med Hensyn til de stillede Ændringsforslag skal jeg udtale, at jeg sondrer mellem de Ændringsforslag, som ikke vedkomme Hovedsagen i

Lovforslaget, og dem, der gøre større eller mindre Indgreb i den Paragraf, som er Forslagets Hovedbestemmelse, nemlig Forslagets § 2. Jeg kan tiltræde de Forslag — og skal derfor ikke nærmere omtale dem — som høre til den første Gruppe, altsaa først Forslaget under Nr. 1 og Forslaget under Nr. 10, der er sammenhængende dermed, for saa vidt det gaar ud paa ogsaa at aabne Adgang til den lettere Navneforandring for danske Statsborgere, som ere bosatte i Udlandet. Jeg kan dernæst ogsaa tiltræde Forslaget under Nr. 3, som gaar ud paa, at den Liste, som der er omtalt, skal være udkommen inden Loven træder i Kraft. Jeg gør blot opmærksom paa, at det vel nok kan blive nødvendigt, hvis dette vedtages, at udsætte Fristen for Lovens Ikrafttræden noget mere, end det er gjort i Lovforslagets § 10. Men det er et Punkt, som man altid senere kan komme tilbage til. Ligeledes tiltræder jeg Forslaget under Nr. 4 vedrørende det ortografiske Spørgsmaal. Fremdeles tiltræder jeg Forslaget under Nr. 11, og endelig kan jeg ogsaa tiltræde Forslaget under Nr. 12 til § 8, som gaar ud paa at fjerne den foreslaaede Bestemmelse om til Bistand for Ministeriet at antage en Konsulent, hvis Honorar skulde bestemmes ved Finansloven. Ministeriet har jo ikke nu en saadan Konsulent og kan altsaa ogsaa undvære ham for Fremtiden, men jeg vil blot bemærke, at dette nærmest vil komme til at gaa ud over den, der søger Navneforandring, idet man, hvis Justitsministeriet havde en fast Konsulent, som var honoreret, hos denne kunde indhente en Del Oplysninger, som det nu maa blive den ansøgendes Sag selv at tilvejebringe og efter Omstændighederne betale for. Jeg skal i den Henseende bemærke, at Lovforslaget jo ikke medfører, at der ikke bliver Spørgsmaal om Bevillinger. Det vil der uden for de Tilfælde, som § 2 ommelder, stadig blive Tale om, og efter 1915 i lige saa stort Omfang som nu. Men, som sagt, jeg kan tiltræde Forslaget og vil blot ved denne Lejlighed bemærke i Anledning af, hvad der bemærkedes om det genealogiske Institut, at hvis der i Aviserne staaer noget saadant som, at det er efter det genealogiske Instituts Indstilling, at det og det Navn bevilges, er det Meddelelser, der ikke stamme fra Justitsministeriet. Der er ikke Tale om, at der gøres Indstilling fra det genealogiske Institut, men der kan være Tale om en Ansøgning, som er ledsaget med Udtalelser fra det genealogiske Institut, til hvis Udtalelser om faktiske Punk-